

Experiment

Ilinca Bernea

TEXT

équivalences

thalia

2006

EDITION: **ADRIAN REZUŞ** (The Netherlands) (ed.)
© 2006 ILINCA BERNEA (Bucharest, Romania) [TEXT]
© 2006 ILINCA BERNEA (Bucharest, Romania) [COVERS]
© 2005 **ÉQUIVALENCES** [PDF $\LaTeX$ – HYPERSCREEN]

**This electronic edition is a *non-profit* publication
produced by PDF $\TeX$ 14.H &
created by $\LaTeX$ 2 ϵ with HYPERREF & HYPERSCREEN**

PDF $\TeX$ 14.H © 2001 HÀN THÉ THÀNH
 $\LaTeX$ 2 ϵ © 1993–2001 THE $\LaTeX$ 3 PROJECT TEAM *et al.*
HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ
HYPERSCREEN © 2001–2002 ADRIAN REZUŞ [based on PDFSCREEN]
PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIAN $\TeX$ © 1994–2001 ADRIAN REZUŞ
PRINTED IN THE NETHERLANDS – APRIL 22, 2006

Ilinca Bernea
EXPERIMENT
(piesă de teatru în trei acte)

București
2006

Personajele

Alex – un ateu militant

Teo – un călugăr creștin

Inchizitorul – Preot și Psihiatru alternativ (aceiași actor)

Asistenta și Eva (amanta lui Alex) interpretate de aceeași actriță

Doi mimi – temniceri mascați sub fard alb de clown.

Aceiași doi mimi – temniceri în haine de călugăr.

Adela, prima iubită a lui Alex.

ACTUL ÎNTÂI: ÎNTEMNIȚAREA

Scena 1 Scena este împărțită în două temnițe distincte și luminată alternativ în funcție de spațiul în care se petrece acțiunea.

Într-o carceră vopsită în alb asemănătoare unui salon de spital este adus, legat la ochi și în cămașă de forță, Teo, de către cei doi mimi-temniceri, cu fețele spoite în alb și îmbrăcați în pantaloni și cămăși imaculate, de spital. Aceștia sunt urmați de Psihiatru, îmbrăcat în halat de medic. Prizonierul se zbate, urlă înnăbușit, geme, fiind legat la ochi și la gură. E trântit pe pat de către cei doi mimi și dezlegat la ochi.

Heblu.

Într-un spot de lumină Psihiatrul e îmbrăcat în sutană monahală de către cei doi mimi. De asemenea aceștia îmbracă haine de călugăr cu glugi care le acoperă fețele. Proiector de urmărire asupra Inchizitorului îndreptându-se spre acea zonă a scenei în care se află cealaltă carceră.

În mod mod analog, Alex este târât de către cei doi mimi-călugări într-o celulă de data asta amenajată sub formă de chilie de rugăciune. După ce ostatecul e dezlegat la ochi – din nou heblu.

Scena 2 Celula lui Teo. Acesta se cațără pe patul de spital sprijinindu-se cu umerii de perete ca să se uite pe un ochi de fereastră prin care răzbate o lumină roșiatică.

Intră Psihiatrul însoțit de Asistentă și de cei doi mimi. Psihiatrul îi face semn unuia dintre aceștia să-l dezlege la gură.

TEO (terifiat): Unde m-ați adus?! Ce-i aici? Ce vreți să-mi faceți?

Asistenta se așează pe marginea patului și pregătește serul pentru injecție.

PSIHIATRUL: Dacă stai liniștit n-o să ai nici un fel de probleme... (către mimi):
Dezbrăcați-l!

*Aceștia îi desfac prizonierului curelele cămășii de forță. Asistenta încercă să-i facă
injecția, prizonierul se zbate. Cei doi mimi îl imobilizează. Prizonierul se roagă disperat
în timp ce asistenta îi introduce acul în venă.*

TEO: Doamne, îndură-te de robul tău, Teodor și nu-i lăsa să mă doboare, Doamne,
nu-i lăsa pe vrăjmași să mă îndepărteze de tine, fie-ți milă de robul tău Doamne...
Doamne, Isuse Cristoase, miluiește-mă pe mine păcătosul...

*Rostește rugăciunea din ce în ce mai stins și fără vlagă până i se închid pleoapele
și adoarme.*

TEO: Fie-ți milă de mine Doamne...

Cei doi mimi ies din încăpere. Rămân Psihiatrul cu Asistenta.

PSIHIATRUL: Vom încerca într-o primă etapă să-i stimulăm instinctul foamei.
Dacă nu obținem rezultatul scontat vom trece la a doua metodă.

ASISTENTA (gest de împotrivire): Știi foarte bine că detest a doua metodă. Eu
nu pricep cum de te rabdă inima să mă arunci în brațele nefericiților astora fără pic
de remușcare. În curând va trebui să mă tratezi și pe mine de fobie sexuală!

*Asistenta iese trântind ușa carcerei. Ușa se deschide din nou. Cei doi mimi îi aduc
Psihiatrului Sutana de monah. Psihiatrul părăsește celula lui Teo și intră însoțit de
mimi în celula lui Alex. Temnicerii îl dezleagă și pe acesta la gură.*

ALEX: Unde m-ați adus? Ce-i asta?! securitate, pușcărie? Mănăstire?

PREOTUL: Fiule, îți amintești ceva din ce ți s-a întâmplat?!

ALEX: Habar n-am... Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că lucram în laborator
la microscop și parcă am ațipit, nu mai știu... da, așa cred. Am ațipit. Pe urmă am

simțit o durere puternică în țeastă, o migrenă înfiorătoare și apoi m-am pomenit târât aici legat la ochi și în cămașa de forță.

PREOTUL: Fiule, nu te neliniști, cămașa de forță este o simplă măsură de siguranță. Știm cât de violent ai atacat biserica și ne-am temut pentru viețile noastre. Te-am găsit prăbușit într-un șanț, tăvălindu-te pe jos diavolește, cu spume la gură și suduind necurat sfânta biserică, undeva la marginea drumului, foarte aproape de lăcașul nostru.

ALEX: Întreb și eu, nedumerit, ca omu'... De când există cămași de forță în dotarea instituțiilor duhovnicești?

PREOTUL: Sfinția sa, fostul monah, Dumnezeu să-l odihnească, a făcut, înainte de a-și da duhul, o cerere către Ministerul Sănătății. Și, prin mila Domnului, Ministrul s-a îndurat de noi și ne-a donat aceste accesorii absolut necesare lucrărilor duhovnicești cu care se îndeletnicesc călugării din mănăstirea noastră.

ALEX: Nu pricep nimic... ce fel de lucrări? Cu ce vă ocupați voi de fapt?

PREOTUL: Izbăvim sufletele păcătoșilor din chinurile agoniei și disperării, eliberându-i din obscurantismul în care îi ține prizonieri un duh necurat. Mai precis alungăm din sufletele posedaților spiritele diavolești...

ALEX: Aha... mi-e clar, vreți să mă omorâți. Pot să îndrăznesc să întreb ce metode de tortură folosiți?

PREOTUL: Aceasta este vocea Satanei care vorbește prin tine, fiule... Noi suntem creștini, noi nu torturăm pe nimeni, ci încercăm să aducem lumina duhului sfânt în mințile nefericiților posedați. Când mintea e bolnavă suferă și trupul... Dar chinul trupului este trecător în timp ce sufletul posedat e condamnat scrâșnirii dinților pe vecie...

ALEX: Ascultă, taică stareț, eu nu sufăr, nu mă chinui și nu sunt câtuși de puțin nefericit, cel puțin n-am fost până azi, când m-am pomenit târât aici de gorilele tale duhovnicești. Am o iubită pe care o ador... o profesie fascinantă și-o minte cât se poate de limpede.

PREOTUL (amenințător): Doamne, alungă duhul necurat din acest suflet de creștin, iartă-l Doamne, că nu știe ce spune! Căci mare este mila ta și nesfârșită iubirea ta de oameni... Îndură-te de robul tău Alex și iartă-i păcatele săvârșite cu voie sau fără de voie...

ALEX: Stai puțin, de unde știi matală cum mă cheamă pe mine?!

PREOTUL: Duhul cel sfânt mi-a vorbit despre tine, fiule... Am aflat, prin puterea Domnului, că trăiești de la 18 ani în nelegiuire, că ai comis nenumărate crime și păcate de moarte, că ai hulit împotriva Sfintei Biserici, că nu te rogi, că fumezi, că preacurvești de ani de zile cu o anume Adela, fără pic de rușine sau căință, ca un păgân, lipsit de binecuvântarea sfintei căsătorii, că nu ții post și că te spurci la minte și la gură cu fel de fel de vrăjitorii așa-zis științifice, scornite de „Tatăl Minciunii“...

ALEX (izbucnește în răs): Vrăjitorii așa-zis științifice? Așa numiți voi, preoții, fizica atomică? Vrăjitorie scornită de... (printre hohote de răs) tatăl minciunii?

PREOTUL: Crede și nu cerceta, spune Sfânta Scriptură! Lucifer este cel care te-a îndemnat să-i calci pe urme și să muști cu erezie din fructul cunoașterii, el ți-a sădit în inimă orgoliul de-a te considera egalul lui Dumnezeu, negând Lucrarea Sa Divină...

ALEX: E clar, nu mai scap de aici... o să mă omorâți...

PREOTUL: Nicidecum, fiule, îți vom salva sufletul din merjele necuratului! Până acum nici un posedat n-a rămas nevindecat în mânăstirea noastră...

ALEX: Mi-e rău... mă doare capul infernal...

PREOTUL (pentru sine): Necuratul...

ALEX: Ce naiba mi-ați făcut? Mi-ați dat c-o rangă-n cap? Cum de ați reușit să intrați în laborator, ați mituit portarul?

PREOTUL: Iartă-l Doamne pentru infamiile pe care le spune... (către mimi) Iată dovada necurăției lui. Ce ticăloșii îi trec prin minte!

ALEX: Ascultă taică... tu chiar te crezi un sfânt ceva, pe motiv că zaci închis ca un cuc între zidurile mănăstirii? Ai impresia că abțința și incultura crasă te fac mai pur și mai deștept? Cu ce drept mă judeci tu pe mine? Cum ar fi să-ți pun și eu în cârcă meteahna blasfemiei pe motiv că insulti fizica atomică și o numești vrăjitorie? A?! Vai, ce foame îmi e... mă roade stomacul de foame...

Preotul cade în genunchi. Cei doi călugări-mimi repetă gestul lui. Își fac cruce după el.

PREOTUL: *Tatăl nostru carele ești în ceruri, sfințească-se numele tău, vie împărăția ta...*

În timp ce ei se roagă, Alex se răstește la ei.

ALEX: Foarte interesant... Mă țineți nemâncat și în cămașă de forță și tot eu sunt asupritorul! Eu sunt marele vinovat... deși după cum se vede sunt un soi de victimă. M-ați închis aici ca pe-un animal, nu mi-ați oferit nici măcar un pahar cu apă, dar aveți pretenția că eu sunt ăla ticălos și voi sunteți ăia buni! Mi-ați înscenat toată șarada asta pentru că am avut curajul să vorbesc împotriva abuzurilor bisericii... a fost un interes de stat să fiu eliminat, nu-i așa? Un interes politic! Devenisem o persoană indezirabilă... un element nociv în societate, riscam să fiu ascultat de prea mulți creștini. Celebritatea mea era o piatră de poticnire în calea bisericii, cum să fiu nominalizat pentru Nobel tocmai eu, spurcatul, necredinciosul, păcătosul păcătoșilor? Și culmea: nu *Nobelul*

pentru fizică, ci pentru PACE, mama voastră de ticăloși troglodiți!

PREOTUL (către cei doi mimi): Biciuiți-! Poate în felul asta o să-și reconsidere blasfemiile!

Heblu.

Se aud prin întuneric lovituri de bici și urletele lui Alex.

Scena 3 *Carcera lui Teo. Cei doi mimi în haine albe, Psihiatrul. Ostatecul vorbește cu greu din cauza sedativelor. Nu mai are cămașă de forță, dar e legat cu curele de pat.*

Intră Asistenta cu un sufertaș pe rotile. Aduce mâncare. Ciorbă aburindă, pâine proaspătă, carne și fructe. Ostatecul privește cu jind spre tava cu mâncare.

PSIHIATRUL: Dragul meu, știm că ți-e foame. O să te reținem, însă, câteva minute înainte de masă pentru un scurt, foarte scurt, interogatoriu. Vrem să verificăm dacă meriți, așa cum dealtfel suntem convinși, această copioasă cină hedonistă.

TEO: Am să mănânc doar câteva fructe...

PSIHIATRUL: De ce oare? Să înțeleg că nu ți-e foame?

TEO: Nu mănânc carne... sunt vegetarian.

PSIHIATRUL (duios): Și chiar nu poțezi nici un pic la această savuroasă supă de găină? (ridică puțin capacul cratiței cu supă și inhalează aburul) Îmmm, ce bine miroase! (către asistentă) Vorbește la bucatărie să-mi păstreze și mie puțin...

TEO: Nu, nu poftesc deloc la această savuroasă supă de găină!

PSIHIATRUL: Vorbești cu păcat... un bun creștin n-are voie să mintă. Ți se citește în ochi cât de mult poțezi la delicioasa supă de găină. Ca să nu mai vorbim de felul în care ți se scurg ochii după bucata de jambon afumat...

TEO: V-am spus, nu vreau să mănânc decât fructe.

PSIHIATRUL: Sunt dezolat... nu știu cum aș putea să te ajut. Știi, aici la noi, în spital, există anumite reguli: cine nu mănâncă felul întâi, adică supă de găină, nu are voie să se înfrupte din felul doi. Avem un program nutriționist desăvârșit. Încercăm să le oferim pacienților la o masă cantitatea optimă de proteine, lipide, glucide și calorii în funcție de analizele de sânge, nivelul calcemiei, glicemiei și așa mai departe... Dar nu vreau să-ți încarc memoria inutil. Clinica noastră funcționează la cele mai înalte standarde europene. Nu ne putem permite abateri de la perfectă administrare a hranei. Noi vindecăm oameni aici în pofida voinței lor de-a se îmbolnăvi. Și trebuie să-ți dau o veste proastă. Datorită alimentației greșite la care te-ai supus prin voință proprie în mânăstire, ai hipoglicemie, adică un început îngrijorător de diabet, leziuni stomacale ulceroase și o bronșită cronică extrem de păcătoasă. Tratamentul cu antibiotice nu e suficient dacă nu e dublat și de o nutriție sănătoasă. Mai mult, în timpul administrării antibioticelor, hrana completă este absolut necesară. Altfel riști să faci ulcer perforat.

TEO: Nu eu v-am cerut să mă internați aici și să mă îndopați cu antibiotice! Mă tratați ca pe un nebun, vreți să-mi spălați creierul cu sedative... Dar chiar dacă mă veți transforma într-o legumă, tot nu îmi veți putea răpi credința! Asta vreți, nu-i așa?! Să mă vedeți cum mă lepăd de Dumnezeu și să exultați satisfăcuți că teoriile voastre naturaliste și păgâne se adevăresc! Vă stătea în gât credința mea... Existența mea vă sfida convingerile pozitivistice și științifice! Am îndrăznit să vă lezez optimismul materialist, să vă contrazic certitudinile despre instincte și supraviețuirea cu orice preț! Ei bine, mă puteți infometa cât vreți... Eu, în postul Paștelui, nu mănânc carne! Vreți să mor de foame? nici o problemă! Cât timp credeți că mă puteți chinui așa? O săptămână maxim... ce înseamnă o săptămână?! Pe lângă viața veșnică...

Psihiatrul le face semn cu mâna celor doi mimi. Aceștia se așează de o parte și de alta a patului.

PSIHIATRUL: *Îmi pare rău, dar nu te pot lăsa să te sinucizi. Hm... ce ciudat, din câte îmi amintesc eu creștinii erau împotriva sinuciderii! (către asistentă): Hrănește-l!*

Cei doi mimi îi descleștează fălcile ostatecului cu forța în timp ce asistenta îi toarnă cu lingura pe gât supă de găină. Teo geme, se zabte, prins în curelele cu care e legat de pat. Se stinge încet lumina.

Scena 4 *Alex zace pe jos, în celula lui, bătut și însângerat, îmbrăcat într-o cămașă de penitență. Are de data asta un lanț în jurul gâtului sub formă de lesă care poate fi tras ca o zgardă. Alex aude gemetele lui Teo, așa cum, de asemenea, Teo aude răcnetele lui Alex. Intră cei doi mimi-călugări cu Preotul. Aceștia împing sufertașul cu mâncare. Ciorbă de urzici și pâine neagră.*

PREOTUL: *Fiule, cred că după atâta penitență, meriți milostiva cină creștină. Dar pentru asta va trebui să te rogi Domnului ca s-o capeți.*

ALEX: *Asta s-o crezi tu... Să nu-ți imaginezi că dacă mă țineți întemnițat aici și mă torturați, o să-mi pierd atât de repede demnitatea. Ai impresia că a fost de-ajuns să mă înfometati și să mă puneți în lanțuri ca pe-o fiară ca să-mi pierd mințile?*

PREOTUL: *Dacă vei spune Tatăl Nostru, Preabunul se va îndura de tine și îți va oferi o porție de ciorbă de urzici și-un colț de pâine neagră rupt din sfântul său trup!*

ALEX: *Să înțeleg că tu ești preabunul și eu sunt preaereticul... De ce vorbești despre voința ta la persoana a treia? Vrei să-mi dai poșirca aia de ciorbă de urzici? Foarte bine! O să mă îndop cu ciorbă de urzici. Dar dacă n-ai de gând să-mi dai, ia-ți oamenii și cară-te! Sau pune-i iar să mă bată, fă ce vrei, numai scutește-mă de*

formulările astea ipocrite, că-mi fac silă!

PREOTUL: Doamne îndură-te de robul tău, Alex și hrănește-i trupul păcătos ca să-i putem vindeca sufletul bolnav...

Se face că-i întinde strachina de cioarbă. Alex dă să o înșface. Preotul i-o smulge din mână.

PREOTUL: O Doamne, iartă-mi slăbiciunea! Nu putem tolera un asemenea păcat... Nu putem hrăni prin mila ta, un îndrăcit care se închină Satanei!

ALEX: Ai dreptate, e o tâmpenie să fac crize de demnitate, un orgoliu stupid. Cred că de la foame mi se trage... parcă mi s-a pus o ceață pe creier... Dacă e suficient să spun *Tatăl Nostru* ca să capăt drăgălașa de ciorbă de urzici, foarte bine, spun tatăl nostru... doar n-am nimic de pierdut! Numai să mi-o amintești că nu mai țin minte decât primul vers.

PREOTUL: Primul verset fiule, că nu e poezie laică, e rugăciune. Spune după mine: „*Tatăl nostru carele ești în ceruri... sfințească-se numele tău...*“

ALEX (reproduce mecanic vorbele preotului): Tatăl nostru carele ești în ceruri, sfințească-se numele tău.

PREOTUL: Nu, nu așa fiule, cu credință... e rugăciune... nu se poate spune tatăl nostru fără evlavie!

ALEX: Părinte, cu smerenie, spun: Tatăl Nostru care ești în ceruri...

PREOTUL: Carele, fiule, carele, nu care, că nu e poezie laică, ți-am mai spus. Trebuie să fim smeriți față de tradiție.

ALEX (din ce în ce mai furios, mai frustrat și mai chinuit, repetă isteric): Tatăl nostru carele ești în ceruri! Sfințească-se numele tău! Tatăl nostru carele ești în ceruri sfințească-se numele tău...

PREOTUL (către mimi călugări): Satana vorbește prin el! Ia uitați cum i se scrâșnesc dinții, cum i se schimonosește fața când încearcă să spună o rugăciune... Ajutați-l să se pocăiască!

Cei doi mimi încep să-l târască de lanțul lesă, silindu-l pe prizonier să înainteze după ei în genunchi. E târât circular în mijlocul carcerii de jur împrejurul patului.

PREOTUL: Roagă-te fiule!

ALEX (cu ură și revoltă): Tatăl nostru carele ești în ceruri, sfințească-se numele tău!

PREOTUL: Doamne alungă duhul necurat care-l împiedică pe acest creștin să-și spună fericit rugăciunea! Încrâncenarea lui, atunci când rostește slovele rugăciunii, trădează lucrarea Diavolului.

Alex și preotul vorbesc simultan. Li se întrepătrund vocile. Alex repetă maniacal cele două versuri ale rugăciunii, trecând succesiv de la un ton furibund la un hohot de plâns.

PREOTUL: Doamne sădește în sufletul robului tău, Alex, sămânța smereniei creștine, adu-i în suflet pacea mărinimiei tale, fă-l fericit Doamne, smulge-i lacrimile căinței, fă-l să-și mărturisească păcatele prin rugăciunea inimii! *Vie împărăția ta, facă-se voia ta, precum în cer așa și pe pământ!*

ALEX (plângând): Vie împărăția ta, facă-se voia ta, precum în cer așa și pe pământ...

PREOTUL: *Dă-ne nouă astăzi pâinea noastră cea de toate zilele...*

ALEX: Dă-ne nouă astăzi pâinea cea de toate zilele...

Preotul îi face semnul crucii desupra frunții.

PREOTUL: Ești iertat. Domnul să fie cu tine! Pofțim pâinea cea de toate zilele.

Îi întinde farfuria cu ciorbă de urzici.

Alex o soarbe dintr-o înghițitură. Înfulcă pe nemestecate și coțul de pâine neagră. Izbucnește într-un hohot de râs.

ALEX: Avea dreptate taica Maslow cu piramida aia a lui. Înainte de toate instinctul foamei își spune cuvântul!

Heblu. Se aud în intuneric hohotele de râs ale lui Alex, apoi lovituri de bici, apoi urlete și gemete.

Scena 5 *Carcera lui Teo. Psihiatrul, cei doi mimi îmbrăcați în alb. Aceștia aduc în scenă un scaun electric. Teo e în cămașă de forță și tremură într-un colț al patului ghemuit cu genunchii la gură.*

PSIHIATRUL: Dezlegați-l.

Cei doi mimi -temniceri îl imobilizează pe Teo și îl târăsc pe scaunul electric. Îi pun un căluș în gură ca să nu-și muște limba. Îl leagă cu alte curele de scaun.

Psihiatrul ține în mână un aparat electronic prin care comandă volții administrați prizonierului de pe scaunul electric.

PSIHIATRUL: Să recapitulăm: Cum stabilisem că a apărut viața omenească pe pământ?

TEO: Dumnezeu a creat lumea în șapte zile.

PSIHIATRUL: Mai gândește-te... Uite îți dau niște indicii. Ai trei versiuni de răspuns. Unu. Omul a evoluat dintr-o specie de primat înrudită cu maimuța actuală. Doi. Omul a fost primul animal suficient de inteligent încât să fabrice unelte prin care să poată ține la respect fiarele junglei. Iar prin unelte înțelegem în primul rând arme. Adică: bolovani, suliiți, topoare, tunuri, flinte, mitraliere, tancuri, bombe, dar și

instrumente de tortură de toate tipurile... Sau trei – Omul a fost cel mai prăpăstios dintre animale și într-o bună zi a realizat că îi e frică. De moarte, de armele celorlalți, de violență, de durere, de durere... Mai ales de durere. Și așa s-a format conștiința. Liberul arbitru. Omul a avut de ales între instinct și pericol respectiv luciditate și evoluție. Conștiința s-a format din rațiuni de securitate. Care e răspunsul pe care îl preferi?... În care dintre aceste teorii crezi?

TEO: Cred în Dumnezeu și într-unul Isus Cristos, care s-a lăsat răstignit și a înviat din morți a treia zi după scripturi...

PSIHIATRUL (meditativ): Răspuns greșit.

Îi administrează ostatecului primele șocuri.

PSIHIATRUL:(Către mimi): Am sperat că tratamentul cu neuroleptice îl va ajuta, dar se pare că m-am înșelat. Psihoza mistică are rădăcini la fel de adânci ca și aceea erotică. Obiectul delirului s-a răspândit, se pare, în toate straturile psihice. I-a infestat până și subconștientul.

Cei doi mimi își scot din buzunarele cămășilor, două agende și încep să își noteze spusele medicului. Se manifestă ca doi androizi care își iau mecanic notițe.

PSIHIATRUL: Mai mult, această formă de delir prezintă și simptome halucinatorii recurente deoarece pacientul a afirmat în repetate rânduri că Arhanghelul Gabriel i s-ar fi arătat în chilia de pustnic, nu odată, ci de mai multe ori... Aceste apariții miraculoase fac parte dintr-un lanț de asocieri delirante, care-i blochează pacientului toate supapele de înțelegere coerentă a realului. De aceea trebuie lucrat la dezarticularea sintagmelor logico-ilogice pe care bolnavul le cultivă inconștient și la sensibilizarea rațiunii lui în fața anumitor contradicții existente chiar la nivelul clișeelelor perceptive de tip misticoid. Așadar îl vom chestiona pe Pacientul nostru în legătură cu autenticitatea acestor

aparitii.

Psihiatrul îi ia pulsul lui Teo care își revine lent din șocul electric. Îi șterge părintește cu propria-i batistă sudoarea de pe frunte.

PSIHIATRUL: Cum te simți, dragule, ești bine?

TEO(în transă): Minunat, ca niciodată... am văzut-o! I-am văzut fața scaldată în lumină, surâsul ei preacurat... sânul dalb, de virgină... Și mi s-a arătat tocmai mie...

PSIHIATRUL: Cine ți s-a arătat?

TEO: Sfânta fecioară... maica Domnului!

PSIHIATRUL (mârâind nemulțumit): E din ce în ce mai rău... S-a activat complexul Oedip. Compulsiunea erotică față de mamă, reprimată, se manifestă prin transfer afectiv cu sublimare. Grav... foarte grav!

Cei doi mimi își iau notițe.

PSIHIATRUL: Deasemeni există un complex de inferioritate foarte puternic manifestat prin pulsuni de compensare megalomane, care îl fac pe pacient să se considere un *Ales*. Sfânta fecioară i se arată TOCMAI lui. (către ostatec) Spune-mi dragule: cum arăta Maica Domnului?

TEO: Tânără... minunată... suavă... diafană...

PSIHIATRUL: Aha...

TEO: Dar avea fața înlăcrimată...

PSIHIATRUL: Cred și eu că avea fața înlăcrimată după șocul pe care ți l-am administrat! Ia să vedem... ți-a vorbit sau numai se uita la tine înlăcrimată?

TEO: Mi-a spus că o să fie bine, să nu îmi pierd curajul și credința...

PSIHIATRUL (pentru sine): E clar... (către pacient) Și de unde știi că era Sfânta Fecioară și nu o plăsmuire himerică a Satanei care vroia să te ispitească? Cum de poți

avea certitudinea că nu e una dintre nimfele din haremul lui Lucifer care se joacă fără milă cu mintea ta?

TEO: I-am simțit iubirea divină... duhul cel sfânt care radia în privirea ei caldă...

PSIHIATRUL: Dacă nu mă înșel eu, undeva în Biblie, scrie că unul din păcate e să-ți faci chip cioplit. „Nu te închina altui Dumnezeu în afară de mine!“ Dar constat cu regret că tu, dreptcredincios, te închini unei apariții materne dubioase... nu semăna cumva cu mama ta?

TEO: Mai mult cu bunica din partea mamei... cum am văzut-o eu în pozele de când era tânără...

PSIHIATRUL: Înseamnă că ți s-a arătat bunica ta. Nicidecum Sfânta fecioară.

TEO (își revine din transă, derutat): Atunci de ce apărea învăluită într-un nimb alb, sidefiu?

PSIHIATRUL (cu blândețe părintescă): Pentru că așa îi place ție să ți-o imaginezi, dragule...

TEO: Nu, nu mă poți trage pe sfoară, știu unde vrei să mă aduci!

Îl privește în ochi terifiat pe psihiatru.

TEO (urlă): Știi cine ești! Ești Diavolul! Dar nu mă poți atrage în capcana ta, oricât m-ai schingiui! Hai, dă-i drumul... fă-mi șocuri electrice! De ce nu apeși pe buton? E atât de simplu...

Heblu.

ACTUL DOI: PURGATORIUL

Scena 1 Carcera lui Alex. O femeie în cămașă de penitență, cu corpul plin de vânătăi și răni din care curge sânge zace pe podea. Alex doarme chircit în pat. Femeia geme, Alex se trezește, tresare, o vede, se ridică din pat ca ars. Femeia e asistenta medicală a lui Teo. Poartă însă o perucă blondă și e machiată cu cearcăne vineții sub ochi.

ALEX: Cine ești? Ce-i cu tine aici?

Se apropie de ea, dă s-o sprijine și s-o ajute să se ridice. Femeia se zbate și plânge.

ALEX: Nu te speria, nu-ți fac nici un rău. Șșșș... Nu-ți fie frică. Ce brute nenorocite! ce ți-au făcut? Te-au bătut și pe tine!

Femeia dă din cap în semn că da. Își ține palma apăsată peste o rană sângerândă de pe una dintre pulpe. Se uită spre rană îngrozită. Ar vrea să articuleze câteva cuvinte dar nu e în stare.

Alex își sfâșie o bucată din cămașă ca să îi poată pansa rana femeii.

ALEX: Lasă-mă să văd! Ce-i cu rana asta? Ridică-ți palma de pe ea ca să pot acoperi hemoragia. Lasă-mă să te bandajez... hei!

Femeia îl privește panicată și încearcă din nou să articuleze câteva sunete chinuite.

EVA: Șșșșșșș... aaaa...

Izbucnește în plâns.

ALEX (încercând să-i ghicească gândurile): Șșaaa...

EVA (cu un efort cumplit): Șa... șar... șar...

ALEX: Șarpe?... Mușcătură de șarpe.

Eva e zguduită de un frison de teroare.

ALEX: Au pus pe tine un șarpe?! Doamne... pe ce lume trăim! Lasă-mă să-ți leg rana... te rog... ai încredere în mine.

Eva pânge înnăbușit în timp ce el o pansează. O ia în brațe și o pune în pat. O îmbrățișează, o sărută pe frunte.

ALEX: Liniștește-te...

EVA: De ce m-aș liniști? Cine știe ce surprize ne mai pregătesc! Au aflat că mi-e frică de șerpi... Nu știu de unde naiba au aflat. Dacă era veninos aș fi murit până acum. Vor doar să mă chinuie prin teroare...

ALEX: Pe tine de ce te-au adus aici? Ce capete de acuzare ai?

EVA: Sunt o târâtură... așa mi-au spus. O nelegiuită. Așa au motivat ei de ce mi-e frică de șerpi. Pentru că sunt în puterea lor, prinsă sub vraja lor malefică... Știi, sunt atee. M-au acuzat că refuz să mă mărit. M-au făcut depravată și dezvățată. Au spus că ispitesc bărbații să păcătuiască. Că sunt o creatură a infernului. Vor să mă tortureze ca să îmi răpească frumusețea, să nu mai pot ispiti bărbați.

ALEX (ludic): Ai ispitit mulți bărbați până acum?! Adevărul e că ești foarte frumoasă...

EVA: Nu cred că e cazul să flirtezi cu mine acum... Nici măcar nu-mi plac cine știe ce, bărbații...

Eva se retrage într-un colț al patului ca să păstreze distanța de Alex.

ALEX: Iartă-mă, n-am vrut să fiu mitocan... e un reflex condiționat, tâmpit, masculin, iartă-mă!

EVA: Știu! De-aia nici nu-mi plac bărbații. Aveți tot soiul de reflexe din astea... condiționate. Și vă dați care mai de care mai spirituali și mai inteligenți!

După o scurtă tăcere.

ALEX: Pot să îndăznesc să te întreb cum te cheamă?

EVA: Poți să îndrăznești orice... Doar nu ești la mine acasă, în vizită.

Alex îi sărută mâna protocolar.

ALEX: Eu sunt Alex, fizician cercetător și ateu militant.

EVA (rece): Eva, încântată.

ALEX: Ce bizar sună toate lucrurile astea simple, acum și aici... în locul asta înfiorător.

EVA: Crezi c-or să ne omoare până la urmă?

ALEX: Habar n-am... mă tem că nu. Dacă ar fi vrut să ne lichideze n-am fi ajuns aici, nu-ți dai seama?

EVA: Cine să vrea să ne lichideze?

ALEX: Nu știu, vreo forță politică ocultă care ne consideră indezirabili.

EVA: Eu sunt un nobody... înțelegi? Nobody! Un simplu cetățean al planetei. Singurul element de originalitate, ca să-i zic așa, e că sunt bisexuală...

ALEX: Hm!

EVA: Da. Dar nu conduc nici un fel de organizații, nu fac parte din nici un fel de mișcări conspirative... nici măcar bogată nu sunt sau celebră. N-am făcut nimic deosebit în viață. Sunt funcționară la o bancă... De ce m-ar considera pe mine niște forțe oculte politice periculoasă?

ALEX: Atunci de ce te-au adus aici?

EVA: Cred că m-a turnat o colegă de-a mea de la serviciu, o habotnică idioată și isterică, o fată batrână, urâtă ca o vrăjitoare. M-a surprins într-un parc în timp ce mă sărutam cu iubita mea.

ALEX: Tu ești sigură că aici e chiar mânăstire? Ai văzut ce e afară? Știi unde suntem?

EVA: Nu, nu știu nimic, m-am trezit pur și simplu aici, legată la ochi și în cămașă

de forță. Ultimul lucru pe care îl țin minte e că dormeam ca un prunc în brațele Soniei...

ALEX: Și pe tine te-au pus să spui rugăciuni ca să-ți dea de mâncare?

EVA: Da, dar n-a ținut figura... Eu, de regulă, nu prea mănânc. În schimb au intuit că mi-e frică de șerpi... știi că șarpele e considerat un simbol falic. S-or fi gândit că dacă sunt lesbiană... de fapt, habar n-am. Cred că tuturor le e frică de șerpi...

ALEX: Mie nu mi-e frică de nimic. De fapt mint... mi-e teamă să nu i se întâmple ceva rău Adelei. Să n-o ia prizonieră și pe ea.

EVA: Cine e Adela?

ALEX: Iubita mea...

EVA: Tu ce capete de acuzare ai?

ALEX: Că am vorbit împotriva bisericii, că sunt ateu... și un fizician celebru. Că am fost propus pentru premiul Nobel... Pentru Pace! Probabil că o astfel de distincție e considerată în termeni duhovnicești un orgoliu satanic. Or fi vreo sectă nenorocită... de-asta fundamentalistă... cine știe...

EVA: Și eu sunt atee. Dar oare ăsta să fie singurul motiv?! Or fi umflat-o și pe Sonia? Poate că vor să facă un experiment cu noi... și te-au ales pe tine ca să te compromită. Să te aducă în ultimul hal și pe urmă să te arate cu degetul în văzul mulțimii.

ALEX: Posibil.. dar de la tine ce vor? De ce ne-au închis în aceeași celulă?

EVA (cu un frison de panică): De ce ar trebui să cred ce-mi spui?! Ce garanții am eu că nu ești unul de-ai lor? Că nu te dai fizician și victimă ca să mă prinzi într-o capcană! Nu te cunsoc... Nu te-am văzut niciodată la televizor sau prin ziare și n-am nici cea mai vagă informație despre vreun ateu militant propus pentru Premiul

Nobel!... Pentru pace!

Se ridică din pat și se retrege spre ușă mergând cu spatele. Alex se apropie de ea încercând s-o consoleze.

Eva bate cu pumnii în ușă și strigă:

EVA: Scoateți-mă de aici! Deschideți, spun câte rugăciuni vreți, deschideți!

ALEX: Uită-te la mine în ce hal sunt (își stoarce câteva picături de sânge dintr-o rană a brațului) Gustă! E sânge adevărat... Nu sunt unul de-ai lor, Eva, te implor, crede-mă!

Eva se prăbușește pe podea hohotind de plâns. Alex se așează în genunchi lângă ea. O îmbrățișează, Eva tremură. Se privesc lung în ochi, speriați, neajutorați. Se sărută pe gură.

Heblu.

Scena 2 *Carcera lui Teo. Acesta doarme. Asistenta așează sub pat un casetofon. E îmbrăcată într-o rochie transparentă, sifidie. Apasă pe buton. Se aude ca un susur muzică de Mozart. Teo e legat de pat și suspină prin somn. Deschide ochii. Asistenta i se arată într-un spot de lumină diafană... Teo încearcă să se ridice în capul oaselor, dar nu poate din cauza curelelor. Asistenta se apleacă peste el, proptită în marginea patului. Sufală peste el o pulbere argintie. Îi curg lacrimi din ochi.*

TEO: Sfântă fecioară!

ASISTENTA: Mă confundzi, dragul meu... nu sunt decât o nenorocită de asistentă medicală... Ieri ai confundat-o pe fecioară cu bunica ta... Cred că e din cauza sedativelor. O să vorbesc cu Domnul Doctor să-ți micșoreze doza.

TEO (o strânge de încheietura mâinii): Ajută-mă! Tu nu ești ca ei... tu ești bună...

Scoate-mă de aici!

ASISTENTA: Eu n-am nici o putere, aici... Și eu sunt tot un fel de prizonieră. Chiar și doctorul. (confidențial) La început și Psihiatrul a fost un fel de pacient când l-au adus.

TEO: Spune-mi măcar unde suntem... Ce e locul asta? Ce e afară?

ASISTENTA: Lumea largă. Blocuri, case, orașe, alte spitale... Ce altceva ar putea să fie?

TEO: Tu unde pleci când ieși de aici?

ASISTENTA (oftând): Eu locuiesc aici. M-am născut aici. Tatăl meu a fost directorul instituției.

TEO: Și n-ai fost niciodată curioasă să afli ce de întâmplă în lumea largă?

ASISTENTA: De ce aș fi fost curioasă? Citim zilnic ziarele. Acolo nu se întâmplă decât crime, jafuri, violuri, războaie... Noi încercăm să vindecăm oamenii, nu să devenim la fel ca ei. Ne-am putea rătăci în hățișurile urii, disperării sau speranței oarbe colective.

TEO: Ce ciudat!... Și eu simt la fel! Nici pe mine nu m-a tentat să aflu ce e dincolo de zidurile mănăstirii. Și eu m-am născut acolo... De fapt, am fost adus acolo, pentru că mama a murit când m-a născut. N-am cunoscut-o decât pe bunica. Venea duminica la mănăstire să-mi aducă mere și ouă proaspete...

ASISTENTA: Da, tu ai fost o victimă... din naștere. De-aia își dă psihiatrul atât de multă oseteneală cu tine. Dacă ar reuși să-ți inducă necesitatea vitală a îndoielii, dacă ar reuși să te vindece de sminteala speranței asteia în nemurire... și puritate...

TEO: Tu chiar nu crezi deloc în viața veșnică?

ASISTENTA (trist): Nu. Dar asta nu înseamnă că aș fi nefericită. Dimpotrivă.

Mă bucur foarte mult de tot ce mi-a fost dat să trăiesc. Chiar și de clipele acestea pe care le petrecem împreună. Sunt fericită că am avut norocul să mă nasc, printr-un hazard, în locul ăsta ferit de pericole, că mi-a fost dat să trăiesc fără spaima zilei de mâine... Aș fi putut să fac ochi pe lume într-o familie de mineri săraci și abrutizați, să fiu bătută, aruncată în stradă, obligată să mă prostituez... Sau și mai rău, aș fi putut să mă nasc arăboaică, să fiu tratată ca o sclavă!

Tu te-ai gândit vreodată cum ar fi fost viața ta dacă te-ai fi născut arab?

TEO: Nu... recunosc că nu. Din moment ce nimic nu e întâmplător... n-aveam de ce să mă imaginez în piele de arab!

ASISTENTA: Vezi, aici începeți s-o luați razna, voi creștinii... Aveți impresia că sunteți niște cazuri privilegiate. Fiecare. Că sunteți mai cu moț ca alții pe motiv că v-ați născut creștini... ați fost îndopați de mici cu tot soiul de basme... Ești tu sigur că nimic nu e întâmplător! Că Dumnezeu a vrut să fii orfan și să ajungi la mânăstire! Tu nu vezi că exact sentimentul predestinării te face să suferi? Și cultul ăsta delirant al păcatului... Îți răpește orice libertate!... Dincolo de libertate devii un sclav și sclav fiind te simți frustrat, iar din frustrare țâșnesc toate resentimentele... Dragul meu, trebuie să faci un efort să te vindeci... Să-ți trăiești și tu singura viață într-un fel!

TEO: Păi mi-o trăiesc...

ASISTENTA: Cum? La mânăstire?

TEO: Da... așa am ales eu să-mi trăiesc viața...

ASISTENTA: Ți se pare, dragul meu, ți se pare. Au ales alții pentru tine.

TEO: Poate...

ASISTENTA: Spune-mi, tu n-ai nici un fel de dorințe?

TEO: Îmi doresc să ajung în Împărăția celor drepecți...

ASISTENTA: Și dacă împărăția aia nu există? Nu se cheamă că ți-ai irosit viața?

TEO (descumpănit): Nu știu, atâta timp cât am trăit în rugăciune, cu dragoste pentru aproapele meu, nu.

ASISTENTA: Care aproapele tău? Care dragoste? Să nu mă minți că pe psihiatru îi iubești și că te rogi pentru el!

TEO: Uneori mă rog pentru el...

ASISTENTA: După cum vezi rugăciunile tale n-au nici un efect, dimpotrivă. (Confidențial): Îl întărește și mai rău. Ce fel de Dumnezeu e ăla care te lasă să te perpeleşti întorcând mereu celălalt obraz pe scaunul electric?

TEO: Dumnezeu va face dreptate la Judecată.

ASISTENTA: Deci în secret îți dorești ca psihiatrul să ajungă în iad, nu-i așa? Poate chiar și eu... Asta e marea ta nădejde și speranță! În loc să te lupți singur pentru tine, pentru viața ta, te consolezi laș cu gândul că undeva, cândva, Dumnezeu cel invizibil va face dreptate! Asta se cheamă putere creștină? Eschiva asta jalnică? De fapt voi nu iubiți pe nimeni! Doar pe Dumnezeul acesta fantomă care ne va trece prin foc și spadă pe noi, păcătoșii! Pentru că am îndrăznit să ne iubim între noi mai mult decât îi venerăm lui statuia din ceruri...

TEO: De ce vorbești așa?

ASISTENTA: Pentru că asta cred! Oricât de drag mi-ar fi de tine, oricât de milă mi-ar fi...

TEO: Nu vreau să-ți fie milă de mine!

ASISTENTA: Parcă voi creștinii aveți un cult al milei... dacă nu mă înșel...

TEO: E vorba de altfel de milă. Doar prin puterea duhului sfânt putem simți acea milă. Dar tu nu crezi în Duhul Sânt și mă insultă mila ta.

ASISTENTA: Să te simți insultat nu e cumva o formă de orgoliu? Voi aveți voie să aveți orgolii? Întreb și eu... că nu le știu pe toate...

TEO: Te rog, lasă-mă... Psihiatrul te-a pus să mă provocii?! Ești cumva în misiune? Ce-i cu muzica asta? De unde se aude?

ASISTENTA: Ce muzică? Eu n-aud nici o muzică...

TEO: Nu-ți bate joc de mine! Spune-mi unde ai ascuns mașinăria de făcut muzică!

ASISTENTA (izbucnește în răs): Mașinăria de făcut muzică!... ha, ha, ha, așa numești tu, ha, ha, casetofonul?

TEO: Da. Așa. Unde l-ai ascuns?

ASISTENTA (stăpânindu-și râsul): Dacă ai accepta că ești bolnav, deja ai fi pe jumătate însănătoșit. Nu se aude nici o muzică, nu sunt fecioara Maria și nici n-am fost trimisă să-ți țin companie de nimeni! Am venit pur și simplu...

TEO: De ce?

ASISTENTA: Ți-am spus. Pentru că mi-e drag de tine. Ești un tip foarte sensibil și delicat... n-am mai întâlnit nici un bărbat ca tine. În marea lor majoritate, bărbații, sunt brutali și mitocani.

TEO: Nici eu n-am mai întâlnit multe femei ca tine...

ASISTENTA (izbucnește în răs): Păi câte femei ai cunoscut tu?

TEO: Vreo trei... Bunica, maica stareță de la mănăstirea de călugărițe și... tu

ASISTENTA: Adică două... Înțeleg că n-am prea multe în comun nici cu Maica Stareță nici cu Bunica...

TEO: Îți face vreo plăcere să-ți bați joc de mine?

ASISTENTA: Tu numești batjocură faptul că flirtez cu tine?

TEO (inocent): Cum adică flirtezi?

ASISTENTA: Nu pot să-ți explic în cuvinte... ar trebui să simți ceva... Îmi pare rău... am uitat că instinctele tale sunt atrofiate de credință!

TEO: Ce vrei să spui?

ASISTENTA: Că nu simți nimic deosebit în prezența mea. Sunt pur și simplu o roabă a lui Dumnezeu pe care o iubești creștin. Adică ești dispus să simți orice pentru mine mai puțin atracție.

TEO: Văd că ai o părere foarte proasă despre iubirea creștină. Tu nu știi Epistola lui Pavel către Corinteni?

Asistenta se apleacă spre el, curioasă, prefăcându-se că nu știe. Se așează pe marginea patului. Își lipște sâni de fruntea lui.

ASISTENTA: Nu... habar n-am...

TEO: „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenеști și îngerești și n-aș avea dragoste...”

Teo recită toată epistola lui Pavel în timp ce asistenta îi desface încet curelele cu care e legat de pat. Pe măsură ce recită se ridică și o privește în ochi, emoționat. Asistenta își apropie buzele de el hipnotic, arătându-se electrizată de cuvintele biblice. În final se sărută pătimaș pe gură.

Scena 3 *Carcera lui Teo. Eva și Alex stau îmbrățișați pe pat. În timp ce Eva vorbește, Alex o mângâie lasciv. Pe măsură ce dialogul se aprinde, fac amor înfocat.*

EVA: Biblia e o carte. Și încă una scrisă prost, fără talent... Popularitatea ei provine din faptul că promite nemurirea. Orice sistem de gândire poate deveni o religie... Poți consacra la rangul de mitologie orice. *Poetica* lui Aristotel, *Dialogurile* lui Platon... SF-urile, de exemplu... Sunt mitologii ale viitorului. În fond ce înseamnă o mitologie? O industrie a nostalgiilor colective. Iar nostalgia e o iluzie... O alchimie ciudată a

sufletului transformă prezentul în amintiri. Însă memoria nu se mulțumește să acumuleze amintiri din prezent... le și prelucrează artistic, le șlefuieste, le retușează. Le dă o aură idilică. Mecanismele speranței aruncă în uitare tot ce e rău și lasă în memorie doar ceea ce-i convine sufletului să-și amintească. Iar din nostalgii izbucnesc utopiile. Miturile viitorului. Ce se întâmplă în mințile și ființele noastre, Memoria și Imaginația lumii repetă la scară mare, n-am dreptate?

ALEX (tulburat): Ești o ființă extraordinară, Eva! Dacă ai ști cât de mult m-am chinuit s-o conving pe Adela de toate lucrurile astea simple...

EVA: Și ce orgoliu mai mare se poate imagina decât să-ți închipui că poți vorbi CU Dumnezeu sau DESPRE el, că îl cunoști, că ai reușit să-i intuiești voința?! Uită-te la troglodiții aștia de popi... câtă înfumurare pe capul lor! Au impresia că Dumnezeu chiar vorbește prin ei...

ALEX: Nu-mi vine să cred... Sunt exact argumentele mele.

EVA și ALEX (în același timp): Chiar dacă prin absurd... ar exista Ceva Divin...

Li se întrepătrund vocile.

EVA: Tentația de a vorbi în numele lui Dumnezeu nu e o vanitate asemanatoare celei Luciferice?

ALEX: Faptul că așa-zisul Logos se exprimă în termeni atât de idioti și agramați prin gura părinților dogmaticii, nu e oare o infatuare satanică? Se spune ca Diavolul e prost, că îl imită pe Dumnezeu, că e încrezut și ridicol...

EVA: Iar faptul că biserica îi ridiculizează imaginea lui Dumnezeu prin slujbe logoreice și patetice... nu e oare Lucrarea Diavolului, metaforic vorbind?

ALEX (extaziat): Ești minunată!

O sărută apăsător pe gură.

ALEX: Asta am obiectat și eu întotdeauna: dacă spiritul gnostic este superior rațiunii, atunci de ce nu se poate face mai INTELIGIBIL decât demersurile logice ale conștiinței?

EVA: Crezi că dacă vreunul dintre fanaticii ăștia creștini s-ar fi născut în Asia budhista ar fi avut aceleași „revelații“?! Le-a fost spălat creierul de mici și îmbuibat până la refuz cu dogme și cum îi zice epi...

ALEX: Epistole...

EVA: Epi... altceva...

ALEX: Epilepsie... Epistemologie... Epigrame...

EVA: Epi..cu f... ceva cu f...

ALEX: Epifanii... corect!

EVA: Hai să-ți mai zic ceva... În caz că... ipotetic vorbind... Dumnezeu ne-ar fi creat după chipul și asemănarea lui înseamna că toate furiile dospite în noi, toate ranchiunile și înclinatiile spre violență îi sunt caracteristice și lui, nu? Întreb...

ALEX (îi timp ce îi mângâie pasionat sâni): Solutia pe care au găsit-o creatorii de mituri prin separarea binelui și răului în două forțe antagoniste mi se pare cel puțin puerilă. Din moment ce în ființa umană binele și răul se întrepătrund într-o dualitate perfectă, înseamnă că și în ființa divină Diavolul și Dumnezeu fuzionează dual în cazul în care chiar ne-a creat după chipul și asemănarea lui... Ar însemna că suntem o reflexie, o copie, a esenței divine... Nu? Cum să separi iubirea de ură când sunt făcute din aceeași substanță?

Alex se prăvălește peste Eva.

EVA (geme de plăcere): Știi... Am încercat și eu odată să experimentez nebunia și-am început să mă conversez cu îngerul meu. Automat vocii îngerului i s-a alăturat o

voce contrară. Le ascultam cum se înfruntau. Fiecare avea la fel de multă dreptate. Și pe măsură ce le aprofundam mesajul descopeream că spun același lucru, că amândouă țin cu mine, mai precis cu liniștea mea sufletească. Doar că una dintre voci încerca sa-mi cultive dorințele, iar cealaltă să mi le anihileze. Si-atunci m-am întrebat, ca orice preasupus creștin, care dintre ele e de fapt Îngerul și care e Diavolul.

ALEX: Se spune că Diavolul e cel care îți sugerează să cauți fericirea în împărăția asta, a morții... care e lumea. „*Numai cine va pierde lumea aceasta o va câștiga...*“

Fac amor.

EVA (vorbește sacadat și geme): Dar dacă o pierd există riscul să nu mai simt nimic pentru ea... Să nu mai pot iubi nimic din ce există în lume. Pentru că nu mă mai simt atrasă de nimic... Dacă îmi mortific dorințele, ajung să îl iubesc pe Dumnezeu în detrimentul oamenilor...

Se încheie actul sexual.

ALEX (răsufând greu): Ești minunată... N-am mai întâlnit nici o femeie ca tine! Atât de lucidă!...

EVA: Ah, ce-aș fuma o țigare...

După o scurtă pauză.

EVA: Adela cum e?

ALEX: Are tot soiul de tabu-uri, din nenorocire a crescut într-o familie de catolici... N-am reușit să-i scot credința din cap. Încă mai visează că într-o bună zi o s-o duc în rochie de mireasă la altar...

EVA: Și de ce n-o duci?

ALEX: Pentru că eu nu fac compromisuri.

EVA: Dar faptul că ai înșelat-o cu mine nu e tot un compromis?

Alex se smulge din brațele Evei ofensat.

ALEX (tulburat): De-aia ne-au pus în aceeași celulă... Au premeditat totul fără greșală. Ți spun că asta nu e mânăstire... e altceva, monstruos, un laborator... Ne manevrează mințile...

EVA: Hai că ai luat-o razna... Nu te-a obligat nimeni să te culci cu mine. Tu te-ai dat la mine ca un animal în călduri... Nu ții minte că le-am strigat să mă scoată de aici?

ALEX (o înșfacă de braț cu brutalitate): Nu, nu... Ești unealta lor... ai jucat teatru tot timpul! Mi-ați citit, nu știu cum și prin ce metode, gândurile... Mi-ați studiat mintea la microscop... Te-au pus să-mi servești propriile replici ca să mă îndrăgostesc de tine!

EVA (izbucnește în râs): Atât de fascinat ești de tine însuși încât te îndrăgostești de propriile replici?

Alex îi respinge brațul dezgustat

ALEX (profetic): Sfârșitul lumii va veni odată cu abdicarea, fosilizarea, senilizarea minții ultimului geniu. Omenirea va regresa în epoca medievală... Și cu armamentul care există acum... Lumea se va autodistrage. Imediat după ce va pieri și ultimul intelectual de geniu sacrificat în numele lui Dumnezeu!

EVA: Ai luat-o razna, dragul meu, devii paranoic! Tu nu te auzi ce spui?

ALEX (hohotind): Asta vrei de la mine: să mă îndobitociți, să-mi răpiți discernământul și voința!

Se prăbușește în genunchi.

Eva îl mângâie, îl îmbrățișează. Îi trece degetele peste frunte.

EVA: Ai febră. Dragul meu, revino-ți... Știi și tu foarte bine că totul e în mințile

noastre... Aici în căpățână... și spaimele și ideile astea delirante... și dorința fizică... Nimeni nu te forțează să gândești nimic împotriva voinței tale... Aici (îi ciocănește cu două degete tâmpla) ești întodeauna liber... Nu sunt dușmanul tău... dimpotrivă... Chiar te iubesc puțin!

Alex plânge.

Se stinge lent lumina.

Scena 4 Carcera lui Teo. E singur în încăpere, în cămașă de forță, se dă cu capul de pereți și plânge.

TEO: Doamne, Dumnezeu, iartă-mă, am păcătuit, m-am lăsat ispitit de Diavol și-am căzut în mrejele dorinței blestemată a cărnii mizerabile! Iartă-mă Doamne, te impor, pedepsește-mă, biciuiește-mă căci îmi merit pedeapsa... Iartă-mi păcatul Doamne, căci Necuratul m-a ispitit și în ticăloșia mea am căzut în mrejele lui...

Se aud diverse voci bărbătești imprimate pe bandă care răzbat prin pereți cu ecouri halucinante.

VOCEA 1: Te iert, fiule...

TEO (în transă): Mulțumesc Doamne!

Realizează că tocmai i-a auzit vocea lui Dumnezeu. Se trânteste cu fața la podea.

TEO: O, Doamne...

VOCEA 2: Teo... chiar crezi că Dumnezeu îți vorbește ție? Ai halucinații de la medicamente!

VOCEA 1: Nu-l asulta fiule, e Diavolul!

VOCEA 2: De unde știi că nu cumva chiar Dumnezeu a vrut să păcătuiești cu asistenta ca s-o poți aduce pe dreapta cale a credinței?

VOCEA 3: Numai cine va crede în mine se va mântui...

TEO: Doamne, Isuse...

VOCEA 1: Nu-l asculta... fiule! Și asta e tot Diavolul. Nu știi că are obiceiul să vorbească pe mai multe voci? Îți poate pătrunde în inimă și în gânduri și ți se poate adresa chiar și cu propria ta voce... A învățat să îmi imite chiar și mie timbrul... Dar eu sunt Dumnezeu cel viu și atotputernic! Acultă-mă căci îți vreau binele! Nu te încrede în înșelătoriile Satanei. Leapădă-ți trupul și urmează-mă!

VOCEA 2: Nu-l asculta! Eu sunt Dumnezeu cel adevărat și prin puterea duhului cel sfânt te-am făcut să o iubești pe asistentă. Ca să îi poți dărui prin dragostea ta lumina credinței. Căci nesfârșită e iubirea mea de oameni!

VOCEA 3: Iubita ta e ca o căprioară în munți... (citează din *Cântarea cântărilor*)... „Unde s-a dus iubitul tău cea mai frumoasă dintre femei?”

Teo ascultă fascinat...

VOCEA 1: Ce blestemății îți trec prin minte, Teo? Cântarea cântărilor nu e un poem de dragoste... Cea mai frumoasă dintre femei e sfânta biserică, iar *seninul păstor* e fiul Domnului! Scriptura e scrisă cu tâlcuri adânci, cu simboluri... Pocăiește-te pentru necurăția gândurilor tale!

Teo își astupă urechile cu mâinile descumpănit, îngrozit că nu mai știe ce să creadă. Vocile se aud din ce în ce mai puternic, ecourile se amplifică.

VOCEA 2: Nu există iubire fără suferință, Teo! Nu există iubire fără riscuri! Dacă nu riști să pierzi tot nu vei câștiga nimic!

VOCEA 1: Mi-am purtat crucea pe Golgota în trup omenesc ca să vă mântui pe toți! Iar tu uite ce-mi faci, Teo! Nu există iubire de Dumnezeu fără jertfă și suferință.

VOCEA 3: Nu mă poți iubi cu adevărat pe mine, singurul Dumnezeu, dacă nu îi

iubești mai întâi pe oameni! Iar a-i iubi pe oameni e o mare suferințăăăăăă!

Heblu.

Scena 5 *Psihiatrul deghizat în preot o conduce prin scenă pe întuneric, pe un drum foarte întortocheat, pe Adela, iubita lui Alex. Apar în mers sub un spot de lumină generat de un proiector de urmărire. Cei doi mimi-călugări merg în spatele lor sub un alt spot de lumină.*

PREOTUL: Prietenul dumneavoastră, robul lui Dumnezeu, Alexandru, sub influența unor forțe ale răului a săvârșit niște acte nelegiuite...

ADELA: Nu-i adevărat, îl cunosc, e cel mai bun om din câți am întâlnit!

PREOTUL: De când a fost adus, prin mila lui Dumnezeu în abația noastră, a săvârșit toate crimele și urâciunile, toate păcatele de moarte, s-a spurcat în fel și chip, a mințit, a necinstit sfânta cină creștină, a hulit, a blestemat, a înjurat, a preacurvit...

ADELA (îngrijorată): Cum adică a preacurvit, părinte?

PREOTUL (subversiv): Cum se preacurvește de obicei fiica mea.

ADELA: Nu pot să cred! Alex nu m-ar însela niciodată... niciodată! Alex mă iubește...

PREOTUL: Și încă a păcătuit cu o femeie stricată, o târâtură, unealtă a Diavolului, cu mintea rătăcită și trupul vândut pentru totdeauna Satanei.

Preotul scoate din sutană un reportofon și apasă pe buton. Adela ascultă îngrozită. Se aud vocile Evei și a lui Alex înregistrate.

VOCEA EVEI: Eu sunt un *nobody*... înțelegi? *Nobody!* Un simplu cetățean al planetei. Singurul element de originalitate, ca să-i zic așa, e că sunt bisexuală...

VOCEA LUI ALEX: Hm!

VOCEA EVEI: Da. Dar nu conduc nici un fel de organizații, nu fac parte din nici un fel de mișcări conspirative... nici măcar bogată nu sunt sau celebră. N-am făcut nimic deosebit în viață. Sunt funcționară la o bancă... De ce m-ar considera pe mine niște forțe oculte politice periculoasă?

VOCEA LUI ALEX: Atunci de ce te-au adus aici?

VOCEA EVEI: Cred că m-a turnat o colegă de-a mea de la serviciu, o habotnică idioată și isterică, o fata bătrână urâtă ca o vrăjitoare. M-a surprins într-un parc în timp ce mă sărutam cu iubita mea.

Preotul închide reportofonul.

ADELA (consternată): Nu pot să cred! Părinte, pur și simplu nu pot să cred! Alex nu m-ar înșela niciodată... și în nici un caz cu o astfel de creatură!

PREOTUL: Fiica mea, Dumnezeu să te întărească... din nenorocire e adevărat. Poți să te convingi cu ochii tăi!

Cei doi mimi scot din hainele de călugări două lanterne și luminează fereastra exterioară a celului lui Alex. În dreptul peretelui sunt câteva trepte. Adela urcă șovăielnic. Se uită prin ochiul ferestrei. Țipă. Cade pe trepte. Leșină în brațele preotului. Heblu.

ACTUL TREI: CONVERTIREA

Scena 1 *Se aud gemetele lui Teo prin întuneric. Se luminează treptat. Carcera lui Teo. Psihiatrul, cei doi mimi în costume albe, Asistenta. Teo e din nou pe scaunul electric. Asistenta îl ține de mână, îi șterge balele de la gură cu batista.*

PSIHIATRUL: Spune, Sfinția ta... Prin voința cui se întâmplă toate lucrurile?

TEO: Nu știu... totul trece... Totul e un vis... Lumea e o iluzie, viața...

Psihiatrul are în mână comanda electrică a scaunului.

PSIHIATRUL: Atunci dacă e un vis de ce nu te trezești? De ce nu faci ceva ca să pui capăt durerii?

TEO: Numai Bunul Dumnezeu ar putea face să înceteze calvarul...

PSIHIATRUL (către asistentă): E, nu, că-mi pierd răbdarea... (către pacient) Cum adică Bunul Dumnezeu? Dacă e atât de bun de ce te chinuiește?

TEO: Pentru că am păcătuit...

Psihiatrul îi arată comanda de la care îi administrează volții.

PSIHIATRUL: Mai gândește-te... Aș putea să fac să înceteze durerea. Aș putea să te ajut să ieși din coșmar...

Teo se agață înspăimântat de brațul asistentei.

TEO (către asistentă): Ajută-mă!

PSIHIATRUL: Conform teoriilor tale nu are cum să te ajute. Nu e decât o nenorocită de asistentă... Numai Bunul Dumnezeu te-ar putea ajuta. Roagă-te de el să să facă să înceteze durerea. E mai puternic decât mine, mi-ar putea face mâna asta să putrezească. Ar putea face să mă lovească trăznetul...

TEO: Doamne, te implor, ajută-mă... îndură-te de mine și fă să înceteze durerea.

Psihiatrul îi administrează o nouă doză de electroșocuri. Îi dă două palme ca să-l trezească.

PSIHIATRUL: Nu ești suficient de perseverent în rugăciunea ta. Concentrează-te... roagă-te cu credință. Ori ți-ai pierdut credința?

TEO: Doamne, te implor, fă să înceteze durerea, Doamne Isuse Cristoase miluiește-mă pe mine păcătosul... Facă-se voia ta și nu a mea...

Psihiatrul îi administrează din nou câțiva volți. Pacientul se zvârcolește în scaun de durere, urlă.

TEO: Doamne, de ce m-ai părăsit?

PSIHIATRUL: Nu te-a părăsit... Astea sunt puterile lui. Asta-i nivelul! Tu nu vrei să-i recunoști incompetența. Dumnezeu e în mâna mea. Vezi butonul asta? Așa arată voința divină. Suntem singuri, prietenul meu, suntem singuri... Doar eu cu tine.

Teo se uită disperat spre asistentă.

PSIHIATRUL (către asistentă): Du-te! Misiunea ta s-a încheiat.

Asistenta iese.

TEO: Nuuuu, nu pleca, nu mă lăsa singur!

PSIHIATRUL: Ce nevoie ai de ea, din moment ce o consideri vinovată de păcatul tău? Parcă din cauza ei nu te poate Dumnezeu ierta. Și ți-a dat să suporti toată durerea asta care nu se mai termină...

TEO: Încetează! Nu mai suport, nu mai apăsa pe butonul ăla! Sau măcar lasă-mă s-o văd, s-o privesc în ochi... când mă electrocutezi... omoară-mă, dar lasă-mă s-o văd până în ultima clipă!

PSIHIATRUL: Când ai atâta credință ce nevoie ai de privirea unei muritoare? E o femeie, nimic mai mult, o femeie, o creatură a ispitei...

TEO: Nu-i adevărat, nu-i adevărat...

PSIHIATRUL: Păi așa spune Biblia: că femeia e slabă de înger și datorită ei păcătuiesc bărbații...

TEO: Dacă bărbații ar fi mai tari de înger nu s-ar lăsa atrași în capcană... Cum poate fi vinovat ăla mai slab de înger, iar cel mai puternic nevinovat?

PSIHIATRUL: Pe mine mă întrebi?!... Te-ai rătăcit în propria credință... (către cei doi mimi) S-a rătăcit în propria credință. (către Teo) Dacă Sfânta scriptură emite astfel de enormități, atunci de ce e considerată sfântă?

TEO (consternat, chinuit): Nu știu! Habar n-am...

Heblu.

Scena 2 *Carcera lui Alex. O masă de tortură. Cei doi mimi-călugări trag de manetele de tortură. Alex e pe masă.*

ALEX (urlă): Ce-ați făcut cu Eva, nenorociților, unde ați dus-o?

PREOTUL: Care Eva, fiule? La noi în mănăstire nu există nici o Eva. Suntem doar călugări aici...

ALEX: Ați torturat-o și pe ea, nu-i așa? Ați obligat-o să-și mărturisească păcatele!

PREOTUL: Necuratul ți-a întunecat mințile și te face să delirezi. Îți arată creaturi de-ale lui diavolești!... Dacă ochii tăi te vor împinge spre ispită și spre focul gheenei, atunci e mai bine să ți-i scoți!

ALEX (urlă de durere): Vreți să-mi scoateți ochii? De ce nu mă omorâți naibii ca să înceteze odată durerea asta?! Pentru ce mă chinuiți?

PREOTUL: Necuratul te chinuie, fiule, noi doar vrem să te ajutăm... Duhul tău sfânt se zbate să evadeze din carcera trupului blestemat... De aici provine durerea,

fiule, ți se pare ca te afli într-o camera de tortură, e o vedenie pe care ți-o provoacă Necuratul...

ALEX: Nu e nici o vedenie, sunt pe o masă de turtură.

PREOTUL (către mini): Eu nu văd nici o masă de tortură.

ALEX: Chiar crezi că îți poți bate joc de mine?

PREOTUL: Necredința ta te-a adus aici. (către mimi) Necredința lui l-a adus aici! Dar există o salvare, fiule! Durerea vine de la Diavol. Dacă te vei ruga însă cu smerenie, dacă te vei ruga Prebunului fierbinte, ar putea face să înceteze durerea...

ALEX (gemând de durere): Nu mă pot ruga de cineva care nu există!

PREOTUL (către cei doi mimi): Vobește prin el Necuratul. El i-a întunecat vederea cea dreaptă!

ALEX (sfâșiat de durere): Bine... spun ce vrei... numai zi-mi ce să spun!

PREOTUL: Spune *Crezul*... pocăiește-te pentru ateismul tău.

ALEX: Nu sunt ateu, sunt agnostic, ca orice om de știință...

PREOTUL: Dacă nu ești ateu spune *Crezul*!

ALEX: Habar n-am cum suna crezul asta!

PREOTUL (către cei doi calugari torționari): E ateu!

ALEX: Foarte bine, o să vă spun crezul, Crezul meu!

Preotul le face semn torționarilor să-l dezlege. În timp ce vorbește, Alex se ridică în capul oaselor cu greu, apoi se ridică mesianic de pe masa de tortura transfigurată de emoție.

ALEX: Cred în Spiritul Uman desăvârșit și în setea Umană de cunoaștere, Cred în Rațiunea Pură, Cred in Einstein și în Asimov, Cred că există o Singură Cale spre LUMINĂ și aceea prea puțin trăiristă și puturoasă. Cred în religia intelectului. În Kant

și Hegel. Calea e să pui creierul la muncă. Să îi dai de rumegat teorii, matematică, fizică cuantică, medicină, teoria sistemelor, psihanaliză, probabilistică, filosofie, cosmologie, axiologie... Dacă bisericile ar propovădui aspirația omului la perfecțiune și ADEVĂR prin resurse proprii, s-ar apuca toți de învățat, de gândit, de simțit autentic. CĂCI ADEVĂRUL VĂ VA FACE LIBERI. Cred în orgoliul omenesc de a sfida toți zeii. Cred în genii. Dacă n-ar fi existat astfel de orgolioși, muream și în ziua de azi pe capete la prima gripă!... Toate cuceririle științei s-au născut din sfidarea preceptelor biblice, din orgoliul omenesc de-a pune la îndoiala voința divină. Dar bisericile propovăduiesc lenea intelectuală și hărnicia inimii, în care inimă se ascund toți demonii... E cultivată pe cale religioasă o formă de iubire isterică, așa se cheamă în psihiatrie! Întodeauna oamenii preferă soluția comodă... pentru ca sunt proști și îndrăgostiți de propria prostie. Nu vor să evolueze... să facă singuri efortul de a-și destupa mințile. Preferă să le pice mură în gură nemurirea. Să lase totul în cărucia unui Mântuitor. Să le poarte altul crucea... Le e mai comod să se umilească și să aștepte de la Stăpânul martir să le aducă lumina spiritului, decât s-o caute singuri prin bezna suferinței și incertitudinii, prin labirintul spaimelor și bolilor și durerii... Cred că învierea din morți înseamnă învierea omenirii în sens științific. Că vom descoperi la un moment dat un antidot împotriva morții, iar asta ne va face automat egalii lui Dumnezeu. Pot accepta ca lumea asta e un experiment, o realitate simulată pe un computer ceva mai performant decât iluziile noastre despre realitate. Că simțurile sunt iluzorii... Pot accepta orice fel de Utopie, în măsura în care e armonios construită... Dar nu Biblia... care e o simplă reflectare a nedreptăților istoriei. Iubirea creștină e o metaforă, un sentiment abstract, în care n-ai nimic de pierdut, o formă închipuită de dăruire. Nimeni nu moare de iubire creștină, dar de dorință și pasiune și dragoste se poate muri... Dacă nu riști să pierzi tot, inclusiv

pe tine însuși, într-o iubire, dacă dragostea nu te transformă, nu te acaparează total, atunci nu e decât un vis! NU cred în iubirea nici unui Dumnezeu cu chip de om. Nu cred în iubirea nici unui om cu chip de Dumnezeu. CRED doar în dragostea mea pentru Adela, cred în dragostea ei pentru mine...

PREOTUL: Atunci de ce te-ai lăsat ispitit de Diavol, fiule? De ce ai preacurvit în gândurile tale cu o anume Eva?

ALEX: A fost o neghiobie pentru care mă căiesc.. amarnic. Mi-a fost milă de ea, când am văzut în ce hal ați bătut-o!

PREOTUL: Închipuirea îți joacă feste, fiule. (către mimi) Necuratul i-a luat darul vederii...

ALEX: I-am văzut rănille și vânătăile...

PREOTUL: Ești tu sigur că era sânge ceea ce ai văzut? I-ai gustat sângele? I-ai atins presupusele vânătăi și-a icnit de durere?

ALEX (încurcat): Nu, recunosc că nu... și mie mi s-a părut ciudat că nu păreau s-o deranjeze prea tare rănille...

PREOTUL: Deci Eva asta e o nălucire... Nici din rănille tale nu curge sânge...

ALEX: Dacă e o nălucire de-a mea, atunci de unde știi că am preacurvit cu ea în gând?

PREOTUL: Pentru că ai vorbit prin somn, fiule... Pe când zăceai pe brânci în agonie, chinuit de diavol...

ALEX (derutat): Nu te cred! Am văzut-o, am atins-o, am auzit-o!

PREOTUL (către mimi): Diavolul i-a răpit și darul auzului! Cea mai mare ticăloșie a Satanei e că încearcă să-i năucească pe păcătoși, făcându-i să creadă că nu există!

ALEX: Dovedește-mi că am vorbit prin somn! Că nu există nici o Eva!

PREOTUL: Credința nu are nevoie de dovezi, își trage sevele din ea însăși... Dar mila lui Dumnezeu e nesfârșită, așa că în numele Domnului (își face cruce), îți voi face hatârul și te voi convinge.

Preotul scoate din sutană reportofonul și îl pune să asculte o înregistrare.

VOCEA LUI ALEX PE BANDĂ: „Ești minunată... N-am mai întâlnit nici o femeie ca tine! Atât de lucidă!... Adela... Are tot soiul de tabu-uri, din nenorocire a crescut într-o familie de catolici... N-am reușit să-i scot credința din cap. Încă mi visează că într-o bună zi o s-o duc în rochie de mireasă la altar... Ești o ființă extraordinară, Eva! Dacă ai știi cât de mult m-am chinuit s-o conving pe Adela de toate lucrurile astea simple...”

Apoi se aude în prelungirea vocii lui Alex, vocea Adelei, descumpănită.

VOCEA ADELEI PE BANDĂ: Nu pot să cred, părinte, nu pot să cred! Cum poate fi atât de crud? De ce trebuie să-și bată joc de singurul meu vis? Ce îl costa să mă ducă la biserică în rochie de mireasă?

VOCEA PREOTULUI PE BANDĂ: Fiica mea, insiști în continuare să-l scoți din mănăstire înainte ca frații călugări să-l alunge din el pe Necuratul?

VOCEA ADELEI: Chiar credeți că i-ați putea sădi în suflet puțină credință?

VOCEA PREOTULUI: Îl vom convinge să se cunune cu tine în Biserica Domnului, fiica mea!

VOCEA ADELEI: Mulțumesc, nu... nu mai vreau... după toate astea nici măcar nu știu dacă îl mai iubesc!

Preotul deruleaza caseta înapoi și lasă să se audă încă odată ultima replică, dar de data asta cu sonorul mai tare.

VOCEA ADELEI: După toate astea nici măcar nu știu dacă îl mai iubesc! Nici

măcar nu știu dacă îl mai iubesc! Dacă îl mai iubesc!

Heblu.

Scena 3 *Teo e în carcera lui, de data aceasta îmbrăcat în alb asemeni ucenicilor mimi ai psihiatrului. Are o masă de studiu lângă pat și foarte multe cărți împrăștiate peste tot. Consultă o carte voluminoasă și din când în când își ia notițe.*

TEO (citește din carte): De-a lungul mileniilor de evoluție, din angoasa omenească, s-a născut prima scânteie a spiritului, prima licărire a conștiinței. Astfel că omul a încercat pentru prima oară un fior lucid, în care și-a conștientizat efemeritatea. A avut prima melancolie metafizică. Instinctul său de conservare a suferit o mutație, un salt în conștiință. Din asta s-au născut miturile, ritualurile, religiile.

Își notează în caiet.

TEO: Natura biologică umană apelează prin manifestarea erotismului la instinctul de conservare... Dar se pare că, spre deosebire de celelalte animale, omului nu i-a fost suficientă această manifestare. Nostalgia Absolutului, care e aspirație pură spre eternitate, a scindat în două instinctul de conservare. Acesta funcționează pe de-o parte ca o dinamică a mecanismelor de adaptare la mediu... și urmărește perpetuarea speciei și pe de altă parte urmărește perpetuarea MEMORIEI speciei în conștiință. Memorie înseamnă proiecție a unor trăiri fără nume în LIMBAJ. Iar limbajul e nevoie pură de iubire și comunicare.

Lasă creionul din mână și meditează. E contrariat.

TEO: Pe măsura ce evoluează limbajul însă... nu ne mai putem iubi între noi, se amplifică prăpăstiile de înțelegere și comunicare, devenim singuratăți ireductibile, iar trăirile abisale sunt însăși consecința lărgirii spectrului conștiinței.

Se concentrează, caută soluții. Îi vine o idee și începe să scrie.

TEO (scrie): Peste câteva mii de ani, ceea ce noi acum trăim conștient ca manifestare a intelectului va fi un simplu conținut arhaic sedimentat în memoria inconștientă, colectivă... Omenirea se va uita la navele noastre spațiale, la conceptele matematice și la teoriile probabilistice pe care le formulăm acum, cu condescendență și îngăduință. Cu nostalgia unui paradis pierdut, a unei dezrădăcinări melancolice de trecutul originar al științei. Demersurile limbajului nostru intelectual vor apărea proiectate în subconștientul omenirii viitorului ca simple metafore ale logosului.

Teo citește din carte.

TEO: Fantasmelor științifice nu descind din gândirea arhaică ci dintr-o resursă a conștiinței de a-și depăși propriile limite. Setea de adevăr și de cunoaștere nu este nostalgie a originilor, cum susțin teologii, decât în măsura în care este invertită, adică proiectată în interiorul sinelui... În realitate este supra-conștientă pentru că mecanismele psihice sunt în continuă expansiune.

Teo scrie străfulgerat de un gând.

TEO: „Metaconștiința“ nu are nici o legătură cu așa-zisele „taine“ ale ortodoxiei, cu gândirea simbolică sau cu străfundurile originare ale subconștientului. Acolo nu există decât angoase, disperări, suferințe, tabu-uri, lacrimi și sfinți. Întotdeauna plângem în fața unui altar de biserică sau a unei opere de arta sfâșietoare.

Meditează.

TEO: De unde vine sfâșierea asta, dacă nu din preistoria nefericirii colective, din drama milenară a sufletului muritor, din chinurile instinctului omenesc de-a genera spirit?... Probabil că trăim în interiorul Apocalipsei pentru că trăim în interiorul Genezei... Omul complet este omul viitorului. Noua Impărație de care vorbește Biblia

este de fapt Adevăratul Paradis. Cel dintâi a fost un Paradis pur erotic, instinctual. Omul, fiind inconștient ca un animal, nu suferea pentru că drama umană începe odată cu conștiința. Omul cade în continuu din Raiul inconștienței... se transformă psihic...

Scrie.

TEO: Suferința de a fi conștient e atribuită mitologic Diavolului. Durerea și moartea provin, în imaginația primitivului, de la o forță a răului... Fericiți cei săraci cu duhul... Nefericirea e a celor conștienți!

Își aruncă din nou ochii în carte. Se stinge încet, lumina.

Scena 4 *Alex stă în genunchi în dreptul crucifixului din chilia pușcărie. Se roagă.*

ALEX: Doamne, fie-ți milă de mine, căci tu ești mare și Atotputernic și fă un miracol, fă-o pe Adela să mă ierte și să se întoarcă la mine... Am fost un bou, Doamne (se corectează) un ticălos nelegiuit și am înșelat-o pe singura ființă pe care o iubesc cu adevărat. Doamne, nu pot trăi fără ea... viața mea nu mai are nici un rost!

Deschide Biblia și începe să spună o rugăciune. Îi dau lacrimile. Se stinge încet lumina.

Scena 5 *Celula lui Teo. Intră Preotul și cei doi mimi deghizați în călugări. Îl leagă pe Teo la ochi. Acesta se zbate, țipă. E pus în cămașă de forță și târât afară din încăperea de cei doi mimi. Heblu.*

Scena 6 *Undeva, sub un spot de lumină, cei doi mimi și Preotul își dau jos hainele de călugăr și rămân în costume albe de spital. Heblu.*

Scena 7 Carcera lui Alex. Acesta doarme. În mod analog cu scena 5, e legat la ochi de către cei doi mimi – asistenți medicali, pus în cămașă de forță și târât afară din încăpere. E condus prin scenă sub lumina unui proiector de urmărire spre fosta carceră a lui Teo. E dezlegat la ochi.

Scena 8 Teo, în chilia de rugăciune se biciuiește singur. Spune rugăciuni.

Scena 9 Alex, pe scaunul electric își administrează singur electroșocuri. Geme și urlă formula relativității.

Scenele se desfășoară mai întâi alternativ, apoi în paralel. Teo iese din carcera chilie în același timp cu Alex care iese din rezerva de spital. Sunt urmăriți de două proiectoare. Se întâlnesc. Fac schimb de haine. Alex intră în chilie și începe să se biciuiască și să spună rugăciuni. Teo se duce în carcera-spital, se suie pe scaunul electric și spune formule matematice. Peste aceste imagini se stinge încet lumina.

SFÂRȘIT.

Cuprins

ACTUL ÎNTÂI: ÎNTEMNIȚAREA	7
ACTUL DOI: PURGATORIUL	21
ACTUL TREI: CONVERTIREA	39

